

A nyír kapcsolata a méhészetrel

Az év fájának mindenre kiterjedő vizsgálatai során eddig foglalkoztunk azok méhészeti jelentőségével is. Ezt a nyír esetében is megteesszük, de szándékosan választottam más alcímet.

A lombos fák körében nem található olyan fa, amelynek valamilyen méhészeti haszna ne volna. Legfeljebb arról van szó, hogy ez nagyobb vagy kisebb mértékű. Amely fajtánál nagyobb, ott méltán beszélhetünk „jelentőség”-ről, ahol pedig kisebb, ott ezt a szót kevésbé használhatjuk.

Nos, a nyír a méhészetileg kevésbé jelentős fajok közé tartozik. Elsősorban azért, mert nem termel nektárt. Termel viszont virágport, amely a méhcsaládok fejlődésében tölt be fontos szerepet. A nyír e jelentőségét azonban csökkenteti az a körülmény, hogy amikor a nyír virágzik, akkor számtalan egyéb erdei fa is ontja a virágport, köztük olyanok is, amelyek nektárt is termelnek, tehát a méhek

által szívesebben látogatottak. Ahol viszont a nyír virágzása idején más virágporforrást a méhek nem találnak, ott a nyír virágporát gyűjtik szorgalmasan.

A nyírfa nem tartozik a legjobb propolisztermelő fajok közé sem, rügyei azonban begyűjthető mennyiségben propoliszt is termelnek.

Írásom alcímének fogalomkörébe a nektáron kívül más is beletartozik: a nyír fáját a méhészetben is lehet alkalmazni. Mint „egyéb lágy” és szörtlikacsú fa alkalmas keretlecek gyártására, s bár nem olyan jó, mint a lucfenyő, jegegyenyő vagy akár a hárs, kaptár is készíthető belőle, amelyet – mivel kevésbé tartós – természetesen fokozott mértékben szükséges arra alkalmas vegyi anyagokkal a nedvesség és az ennek során fellépő gombakárosítás ellen megvédeni.

Fritsch Ottó
erdőmérnök

Ti, erdészek!

Mentegetőző írást olvashatunk – nem először – az Erdészeti Lapok 2001. évi szeptemberi számában Ki „csinálja” az erdőt? címmel. A királyi többesben használt mi, erdészek szólam hangoztatása szakmai körökben megszokott, de az erdészszakmán kívül bizony önteltségre vall. Pedig az erdők sorsa közügy, az erdészekre egyre többen figyelnek, s a nevezett szaklapot nem csak zöldruhások olvassák. Talán a büszke mellveregetés mellett (helyett) az elmúlt évtizedek hibáit is elemeznünk kellene azért, hogy a jelenben és a jövőben minél kevesebbet kövessünk el belőlük. Mert az írásból egyértelműen az derül ki, hogy az erdészszakma tévedhetetlen.

A névtelen szerzővel (egyre több ilyen írás jelenik meg az Erdészeti Lapokban – ők, erdészek miért nem vállalják véleményüket?) erdőcsinálás ügyében azért szívesen bocsájtkoznék szakmai vitába. Az erdész „csak” faállományt képes csinálni, melyhez kétségtelenül kiválóan és a legjobban ért. De az erdő jóval több a fák összességénél, erre nekünk, erdészeknek ideje lenne már rádöbbsenni. Mert rajtunk kívül ezt már mindenki tudja.

Bodnár Sándor erdész

Szégyen

Immár harminckét éve, ha Sopronba megyek, az a különös, semmivel sem hasonlítható hangulat kerít hatalmába, amit a diákévek lépten-nyomon előbukkanó emlékei keltenek bennem. Ezzel, gondolom, nem vagyok egyedül. A tanszékek folyosóinak minden szöglete a vizsgák előtti izgalmakat idézi. A botanikus kert meghitt nyugalma csak fokozódott a kert fájának, cserjéinek korosbodásával. És mégis. Legutóbbi soproni utam alkalmával lehangoló élményben volt részem.

Kihelyezett elnökségi ülésünket az egyetem hajdanvolt kulturális központjában, a KISZ-házban tartottuk. Mielőtt bárki azt hinné, hogy az épület nevével volna gondom, sietek leszögezni, hogy azzal nincs semmi baj, hiszen az évtizedek alatt használatos megnevezés egyértelművé teszi a helyiség azonosítását. Az ideológiai háttér-érzést „békévé oldja az emlékezés”. Mert valóban gyönyörű időszakot élhettek át mindazok a hallgatók, akik a hatvanas évek második felében jártak az egyetemre, élvezhették az egyetemi éveket. Országos viszonylatban is kiemelkedő kulturális élet folyt a KISZ-házban. A város határain túl is jegyzett zenekar, az országos fesztivált nyert „Egyetemi Színpad”, a különféle képzőművészeti kiállítások vonzották a város ifjúságát, és az akkor még a határsáv miatt

elzárt soproni polgárokat az egyetem kulturális rendezvényeire. Szép idő volt, jó idő volt. Nekem ezek az emlékek is felhorgadnak, ha Sopronba megyek, és valamennyi mind-mind a KISZ-házhoz kötődik. Ám a hatvanas évek KISZ-háza mára igencsak megváltozott. Nem az épület, hiszen az ugyanaz. Meghökkenítő látvány fogadja a régi emlékeket kereső belépőt. Koszos falak, szakadozott, csikkekkel teli parketta, szuszatalan kárpitű székek, melyeknek foltjaiból a földrajzszakos javasasszony csak sötét vagy még annál is sötétebb jövőt jósolhat. A sörfoltos biliárdasztal állapota eltörpül a klubteremben látottaktól. Csikkekkel félig telt babkonzerves dobozok látványa, a belőlük áradó iszonyatos bűz elrettenti az oda bekukkantót. Hogy lehet így itt élni, szórakozni, létezni egyáltalán? Ha belegondolok, hogy nem lepusztult egzisztenciák találkoznak itt esténként, hanem a jövő értelmisége – ez visszadöbbsent.

Nem tudom, hogy ki „kezeli” az épületet, de kedves, jó odalátogatók legalább a bejárat előtt lévő méteres terebélyes párérj (*Atriplex patula*) rekordnagyságúra nőtt példányát húzzátok ki a fal tövéből, hogy az arra járó még feltételezhessen, hogy odabent minden rendben van.

Pápai Gábor